

REPORTAGE Terug naar het Corendon Hotel, waar zo'n 400 gevluchte Oekraïners verblijven

Werk leidt af van zorgen

Een paar weken geleden bracht deze krant een bezoek aan het Corendon Hotel in Badhoevedorp waar een kleine vierhonderd gevluchte Oekraïners verblijven. Het verhaal leverde veel reacties op. Reden om terug te keren voor een update.

Frenk Klein Arfman

Badhoevedorp ■ De vorige keer stapte ik het hotel binnen, twee dagen nadat Oekraïne het songfestival won. Het zorgde voor trots en vreugde. Nu arriveer ik een dag nadat het Oekraïense voetbalelftal werd uitgeschakeld voor het WK. Maar dat is iets waar niemand deze maandag mee bezig is. Waar de winst het verdriet even kon verdoven, valt het verlies in het niet bij de andere zorgen.

Ik heb drie koffers bij me, die de 90-jarige ('ik ben uitgereisd') mevrouw Verhagen me, naar aanleiding van het vorige verhaal, heeft meegegeven. Ze zijn er heel blij mee.

Er is veel gebeurd de afgelopen weken, vertelt Alexandra, die net als de vorige keer aanwezig is om als tolk te fungeren. Ook haar leven is veranderd. „Ik ben afgelopen week begonnen met werken. Iets verderop, bij Corendon, in de bediening.” Ze hadden haar al eerder gevraagd en ze wilde ook wel, maar voelde zich tegelijk verantwoordelijk voor haar kinderen. „Ik wilde er voor hen zijn. Mijn moeder is hier ook, maar het voelde niet goed alles in haar handen te leggen. Nu gaan mijn kinderen elke dag naar school. Dat is prima geregeld. Daardoor heb ik mijn handen zelf meer vrij.”

Het werken bevalt haar heel goed. „Natuurlijk is het wennen. Maar ik ben blij met de afleiding. Hier in het hotel gaat het bijna automatisch de hele dag over de oorlog. Daar maak ik andere dingen mee. En ik heb heel fijne collega's. Veel klanten zijn toeristen. Die zijn vrolijk en ze hebben andere verhalen. Als ze horen dat ik uit Oekraïne kom, zijn ze heel aardig en belangstellend.”

Het merendeel van de bewoners van het Corendon Hotel is inmiddels aan het werk. „Het scheelde enorm dat de school opende. Doordat de kinderen overdag in goede handen waren, konden ze aan het werk.”

Gretig

Sommigen waren zo gretig om aan het werk te gaan dat ze amper informeerden wat voor werk het was en waar het was. „We dachten niet na, pakten alles aan. Maar de busreizen naar werk moeten we zelf betalen. Dat loopt voor sommigen op tot wel honderd euro per maand. Best veel voor ons op dit moment. Ze willen dus het liefst op de fiets naar hun werk, maar zoveel fietsen hebben we hier niet.”

Dat de kinderen naar school kunnen was ook heel goed nieuws voor de 15-jarige Amina. Het is haar zelfs aan te zien. Haar ogen stralen. „Ik ben heel blij dat ik nu naar school kan. Ik ontmoet andere kinderen van mijn leeftijd en leer. We krijgen les in het Oekraïens, maar leren ook Nederlands en Engels. Mijn Nederlands is weer iets beter geworden. Ik kan nu ook al in het Nederlands tellen.” Haar

Maria werd twee weken geleden geboren in Nederland.

FOTO LAURENS BOSCH

moeder zit trots naast haar. Ook voor haar is het fijn om te zien dat haar dochter veel opgewekter is.

Eind mei werd een nieuwe inwoner verwelkomd, de jongste van allemaal. Toen werd Maria geboren. Moeder Kate (29) en dochter maken het goed. „Ik wil niet zeggen dat het een makkelijke bevalling was”, lacht Kate. „Maar medisch gezien is het allemaal perfect verlopen.”

En dat was voor haar de belangrijkste reden om te vluchten. „Ik wilde niet ergens in een schuilkel-der bevallen, of misschien zelfs buiten. Zonder medische hulp in de buurt. Ik ben gevlucht omdat ik wilde dat mijn baby veilig geboren kon worden.” Haar partner, de vader, is in Oekraïne. „Maar ik stuur hem de hele tijd foto's en filmpjes van Maria. En als het kan skypen we. Hij is heel trots en blij.” De eerste week na de geboorte was zwaar, vertelt ze. „Het was moeilijk dat mijn partner er niet bij was. Ik miste mijn familie en vrienden. Gelukkig is mijn moeder wel hier, zij heeft me erg geholpen. Nu gaat het beter. Maria en ik raken ook gewend aan elkaar.”

Terug

Maar ze wil als het maar even kan terug. „Veilig bevallen was het voornaamste doel. Nu wil ik liefst weer bij mijn familie zijn. Het gemis is sterker dan de veiligheid hier. Zodra het kan, ga ik terug.”

Vera en haar zoon Oscar komen

„
Het gemis van mijn familie is sterker dan de veiligheid hier

aan tafel zitten. Vera hoopt nog steeds aan het werk te kunnen als (sport)masseur. Voorlopig masseert ze mensen in het hotel. Tijdens het vorige bezoek gaf ze aan te twijfelen of ze wel terug wilde keren naar Oekraïne. Heeft ze al iets besloten? Als Alexandra het haar heeft gevraagd, begint Vera tijdens het antwoorden te huilen. Alexandra staat op, ook met tranen in de ogen en knuffelt Vera. Het blijkt dat Vera's vader zondag is overleden. Hij woonde alleen, was gevallen en overleed aan de gevolgen daarvan. „Hij was mijn enige familie in Oekraïne. Ik heb nu echt niemand meer om naar terug te gaan.” De gewinning aan zorgen en verdriet zorgen dat emoties slechts mondjesmaat in volle hevigheid tot uiting komen. Ook Vera raapt zich snel bijeen, al is het maar voor haar 4-jarige zoontje Oscar.

Alexandra worstelt zelf ook vaak met de wens terug te keren. „Soms

word ik wakker en wil ik liefst gelijk die dag nog terug. Ik mis mijn man. Er zijn er die na de laatste weken dachten dat het weer veilig genoeg was in sommige gebieden. Sommigen hadden hun baan opgezegd en hun koffers al gepakt. Maar gisteren was er weer een raketaanval in Kiev en dreigende taal van Poetin. Nu blijven ze toch hier.”

De onzekerheid over hun toekomst is soms moeilijk. Haar kinderen moeten naar school, maar in Oekraïne zit dat er niet in. „Scholen zijn kapot, docenten gevlucht. En alles is enorm duur in Oekraïne Benzine is onbetaalbaar. Werken kunnen we niet. Bijna alles is dicht. Hier zijn we in ieder geval veilig en hebben we wat nodig is.” Uiteindelijk zal iedereen het hotel op enig moment moeten verlaten. Maar waarheen weten ze niet. „Ik zou het liefst hier blijven. Mijn werk is ook hier. Meerderen hebben werk in de buurt, maar weten niet waar ze straks wonen en of ze dan nog wel naar hun werk kunnen komen.”

Dominika

Goed nieuws is er te melden over het dove meisje Dominika. Haar ouders Victoria en Konstantin laten per telefoon weten - ze zijn op bezoek bij de moeder van Victoria in Alkmaar - dat ze komende week een arts bezoeken. Dominika werd na ziekte aan één oor geheel en aan het andere oor half doof. Er was

een kans dat het medisch verholpen kan worden, maar door het uitbreken van de oorlog werd dat traject onderbroken. Naar aanleiding van het verhaal in deze krant meldde zich een KNO-arts van Amsterdam UMC die wilde zien of ze konden helpen. De eerste afspraak staat deze week gepland. Victoria en Konstantin zijn enorm hoopvol, blij en dankbaar.

Alalia

Dat verhaal ging ook rond in het hotel. En dat is de reden dat Polina schuchter aanschuift. Ze is weduwe en haar 6-jarige zoontje Renat heeft alalia, een aandoening die zorgt voor onderontwikkeling van spraak of zelfs het stopzetten ervan. Renat werd ervoor behandeld in Oekraïne en er was zelfs sprake van enige verbetering, maar de oorlog onderbrak de behandelingen. Renat ligt nu soms volledig apathisch in zijn bed. Andere momenten heeft hij paniek- of stressaanvallen. Mede omdat hij vrij snel groeit, wat invloed heeft op de ziekte.

Polina gebruikt inmiddels zelf kalmerende medicatie. Bijkomend probleem is dat alle papieren en dossiers over Renat bij een raket-aanval zijn vernietigd. Ze zou dolgraag een update willen over de ziekte, maar daarvoor is onderzoek nodig. Nadat ze hoorde over de mogelijke hulp voor Dominika, besloot ze alsnog haar verhaal te doen.